

GNOMUL CARPATIN (II)

Ca o introducere, până ajungem la locul cu pricina, de intrare în subteran, o stâncă abruptă de peste o sută de metri, pe care am văzut-o în pliante și pe care am pozat-o de câteva ori fără a avea nici cea mai mică bănuială că aş putea intra pe acolo într-o lume demult apusă, dar în egală măsură prezentă și cutremurătoare pentru viitor.

Interlocutorul meu „piticul” mă previne să nu folosesc aparatele actuale „murdare” de înregistrare. De fapt nu am de ce pentru că nu m’ar crede nimeni.

„Peștera” în care am intrat, seamănă la început cu un tunel modern care se termină într-o „perdea” luminată de undeva de sus, de un fascicul de raze solare, pentru ca un eventual aventurier să spunem speolog să nu poată cerceta nimic mai departe.

Pătrundem într-un sanctuar de forma unui stup de albine de felul celor care se dezvoltă în mod sălbatic.

Construcția este de formă conică, cu un fel de circulație a aerului prin mijlocul ei pe verticală și care culmea, corespunde cu un vârf de munte pe lângă care am trecut adeseori, localnicii spunând că e un curent de aer ce vine din adâncuri și care este foarte benefic.

Are o înălțime de vreo treizecișisase de metri, e important acest amănunt, că valorile de calcul, pentru toate elementele vieții care odinioară au fost acolo sunt în „pas” sexagesimal adică fiind cu baza șase. Precizează că nu are corespondent cu cel utilizat de locuitorii muritori ai Terrei, precum cele cunoscute ca Pascal ori Delphi, pentru bunul motiv că „inspirația” este echilibrul de șase (îi spun cel al Stelei lui Daria; DA!)

Și el de unde e, continui așa ca pentru mine...El și alții au preluat-o de la noi. Calculul pe „6” este mult mai exact, mai apropiat de natura umană; și corpul omenesc are multipli de șase.

În interiorul „stupului” care are 36 metri înălțime și 216 m la bază, am refăcut în minte valorile în metri după ce le-am transformat din unitățile lui de măsură, mi se deschid ochiului o sumedenie de lucruri, în cea mai mare parte inexplicabile pentru un conștientizator de secol XXI.

Fiind acolo în prima decadă a lunii august, că așa m-a condus „piticul antic”, am zărit o imensă piramidă (hologramă) a vârfurilor Toaca și Piatra Ciobanului.

Îmi explică „interlocutorul” că piramida Keops pe care am vizitat-o prin anii’90 (precum și celelalte Kephren și Mikerinos) are „inspirate” dimensiunile din această formație ideală. Egiptenii s-au abătut un pic, îmi spune.

Mă minunez, vorbind singur, învârtindu-mă la baza acelei construcții. Mă copilu’. Ce ai zis? Îmi răspunde. Păi tu ești așa ca un copil, că eu așa te privesc. De ce în timpuri străvechi, o serie de civilizații au vrut săși construiască piramide? Îmi răspunde. „Noi” le-am dat modelul pogorât pe acest pământ de aici, modelul ideal care să le slujească lor, indiferent din ce zonă a pământului, ar face parte, pentru a-și edifica centre de reflexie. Și ce s-a ales din ele? Au devenit prin vanitatea conducătorilor lor, centre de putere; și așa au dispărut toate acele seminții. Bine, dar au rămas

piramidele, mai mult sau mai puțin conservate. De ce?

De fapt, ce arată că semeția, nu duce la nimic, acele construcții izvorâte din inflexiuni cosmice au rămas, cei ce s-au folosit de ele au dispărut.

Da, au dispărut! Ar părea nostalgic. Au dispărut pentru că „seva” secolelor și mileniilor a dispărut, pentru că o distugere totală, ne distruge și pe noi ca păzitori ai istoriei omenești continue. S-a petrecut asta undeva?

Da, chiar în apropiere de voi. Planeta războiului, Marte (cum îi spuneți voi, cu cei doi sateliți, Phobos și Deimos) a patra planetă dinspre Soare, a fost vie, a fost locuită. Are calote glaciare ca pe Terra, are apă, are resurse minerale uriașe, un munte gigantic de 26 km altitudine. Și totuși din lupta a două seminții identice (de aceea pe pământ nu e recomandată această stare) s-au războit vreme de peste o sută de ani, până când au distrus tot, inclusiv formele arhaice de control, precum noi sau eu, adică acei continuatori ai forțelor benefic ancestrale, călăuzite de data aceasta de cifra șapte. Pe Marte dacă veți ajunge (problema e că trebuie să fim și noi de acord) veți întâlni piramide, asemănătoare celor de pe Pământ, construcții diverse, demult părăsite și forme de viață inferioară, rămasă după distrugerea totală. Ce au realizat? Nimic. Și pe aici poate avea loc o asemenea catastrofă? Deocamdată nu. Preocuparea voastră e să limitați proliferarea rasei umane. Nu! Nu acesta-i sensul. Trebuie să lăsați lenea deoparte și să găsiți resursele pentru supraviețuirea tuturor, nu să îi suprimați prin diverse experimente. Să vă distrugeți o parte din semeni că sunt „excedentari” ca număr. Aveți obligația să-i puneți la treabă.

Dar la noi? La noi au rămas amprente originale, care nu vor putea fi distruse niciodată, pentru că esența lor este în sufletele tuturor generațiilor după marea migrație care s-a produs dinspre aceste locuri spre lumea întreagă ca și cultură, port, meșteșuguri, construcții și altele.

Oamenii de știință, au ajuns la concluzii pe care le știm dintotdeauna. Că un corp, precum și lumina, nu se poate deplasa cu mai mult de 300.000 km/s. Dar când dintr-un punct aceasta pleacă pe direcții opuse, care este viteza totală? Nu e nevoie de teleportare, entitățile circulă în spațiul cosmic cu viteze de nebănuț. Voi sunteți la nivel de motoare, nu peste mult timp (oricum tu nu vei mai fi în formă fizică) populația umană va migra spre alte „zări” având la bază alte tehnologii și atunci, unii vor fi liberi. De fapt atunci va trebui să vă regândiți soarta voastră.

De ce? Aceia care vor avea acces la tehnologie vor încerca să subjuge pe cei care au rămas în „urmă”. Și cu noi cum va rămâne? Aici vom interveni noi. Nu putem lăsa ca un echilibru stabilit să se destrame.

Dar de Eridan, poți să-mi spui ceva? Da, Eridan era numele dat Dunării de către vechii daci. El, fluviul, îi păzea pe daci de năvălitorii feluriți, veniți dinspre sud, către acest pământ moștenit de la zei.

Dunărea a fost „botezată” de egipteni, numit fluviul dacilor Istru, romanii ca Danuvius, Eridan, ca nume ancestral pierzându-se o vreme, apoi ca un făcut Epsilon Eridani de data aceasta ca stea aflată la doar zece ani lumină din Alpha Centauri, este o gigantică stea albastră. „Muzica” provenită din această parte a Universului, seamănă cu cea a clopotelor din Piața San Pietro în anumite zile de sărbătoare. De acolo au venit semnale de viață inteligentă, pe care „noi” le știm și la anumite secvențe de timp, interacționăm.

Pe lângă asta aveți la dispoziție „comunicațiile” sub forma sunetelor emise de planete, de forme inteligente din diverse constelații. Acestea reprezintă elemente de comunicare care deocamdată nu le înțelegeți.

Iar acum hai să-ți arăt „stupul”. La bază sunt 36 de camere cu tot confortul pentru tot atâtea familii. Ei dacă se înmulțesc lasă pe urmași mergând la nivelul superior și așa mai departe până când se sting sau până ating starea de nemurire și atunci își aleg un teritoriu ca „păzitori”.

Construcția în sine este de o uluitoare simplitate, dar în același timp de o funcționalitate desăvârșită. Dar conducătorii? Sunt la ultimele niveluri, ei au nevoie de prea puține lucruri materiale, fiind în vârstă, legăturile afective față de cei așezați la nivelele inferioare nu le întunecă sub nici o formă capacitatea de a fi corecți în luarea deciziilor. În final, șase hotărâsc și stau acolo, până iau o decizie consensuală.

Aici a rămas un fel de celulă încastrată într-un munte, pe lângă o fostă pajiște de odinioară.

Dar cum era organizarea generală? Cei care „conduceau” această structură au rămas „împietriți” în vremuri, pentru că au luat hotărârea ca să diriguiască viața pe acest teritoriu uriaș, sorbind din „apa nemuririi”.

Există oare așa ceva? Da! Vrei să-ți ofer o poțiune? Nu! Doresc să rămân muritor, nu am curajul vostru de a domina timpul și cu atât mai puțin de a influența destinele.

Dar ce este „apa nemuririi”? În basme s-a transmis de „noi” precum „tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte” sau „elixirul tinereții”; ei bine aceasta există și o dată luată o cantitate de noi știută fie la echinocliul de primăvară ori de toamnă, te transformă, încet, în nemuritor. Dacă poți să-mi spui pe rând cum te transformă.

Inhalarea așa-zisului aur monoatomic, de fapt o uriașă concentrare energetică, te trece într-o altă stare, în care dispar funcții vitale, precum digestia, reproducerea, respirația, evident masticția și altele și devii dependent numai de energia pământului și a soarelui, iar cei aleși (despre care deocamdată nu vreau să pomenesc) numai de energia Căii Lactee. Energiile tale vor fi focalizate doar spre a face bine unor semeni care la rândul lor vor propaga sau nu, spre cei care au înclinații negative și care voi spuneți că vor ajunge în iad. Se poate accepta și o asemenea dihotomie, de a împărți tulpina umană unică în două părți, una bună și alta rea cu reflexul în mentalul mistic asupra vieții de apoi? Această tranșare bruscă poate reprezenta pentru unii o infatuare iar pentru alții o deznădejde și acest lucru nu e benefic, conduce în final la gesturi extreme, neconforme cu echilibrul universal.

Să lăsăm divagațiile; ce faceți voi (deocamdată te-am cunoscut doar pe tine) și cu ce vă ocupați. Tu ești un STOIKA, de fapt ești o poartă (asta reprezintă numele tău) între două lumi.

Bine dar tu?! Sozimo și tu reprezinți același concept.

Păzesc o poartă, spre a nu fi invadată de neaveniți, dar permeabilă pentru cei care noi considerăm că pot fi inițiați.

Pot fi și eu acela? Te grăbești, ești doar un umil și întâmplător cunoscător, până acolo e cale lungă și nu sunt (suntem) sigur că poți duce o asemenea povară.

De ce povară?

Adesea vă întrebați voi, când un semen a ajuns la 100 de ani, de pildă, dacă acest lucru este o ofrandă dată de Cel de Sus sau e o pedeapsă? Depinde din ce unghi de vedere privești. Dar să fi dăinuitor de peste 2500 de ani, de pildă, și să nu ai nici un fel de orizont al finalității, oare tu, măcar tu, cam cum îl poți interpreta, gândi, accesa, în mentalul tău să nu mai pun la socoteală că dacă și vei povesti cuiva, vei fi considerat nebun?

Mda! Mă cam șantajezi într-un anume sens. Și de fapt ce ai cu mine? Păi, tu m'ai „agățat” într-o disdedimineată înrourată, ți-am simțit de departe privirea pătrunzătoare în spatele meu, șuieratul respirației și iarba trosnind, îndreptându-te spre mine și atunci mi-am zis că unui muritor, deși mi s-a părut inutil la început, trebuie să îi transmit un mesaj de demult, să știe că el și alții ca el nu sunt singuri, că oricâte urgii se vor revărsa pe aceste meleaguri, există o speranță de viitor și aceasta are înfățișarea unui omuleț ancestral, un gnom, cum îi spun omologii mei din nordul îndepărtat al pământului și că aceștia formează un scut de apărare al ființei umane.

Poți să-mi adaptezi numele din Zosim în urmașul meu Simon, fiul lui Iona, care l-a slujit pe Iisus, devenit ulterior Petru.

Bine, bine, dar avem acum religii monoteiste, precum Budhismul, Ortodoxia, închinătorii lui Mahomed și alții. Cum rămâne cu ei, cu cei care îi considerăm sfinți și oricum această structură care ține în frâu miliarde de semeni.

Trebuie să ții minte, că toți (aproape toți) vectorii de credință, ca și copiii ori chiar adolescenți nu au avut înclinații de conducători spirituali, chiar dacă unii încearcă să forțeze nota.

Îndemânarea lor s-a produs, după ce s-a hotărât în sfatul nostru universal, că ei pot fi cei aleși de a determina o cotitură în istoria neamurilor lor.

De ce nu, unul singur? Există unul singur în sufletele tuturor trăitorilor; acesta este imaterial, e deasupra tuturor, chiar dacă fiecare și-l închipuie în fel și chip.

Cei care fizic au propăvăduit religiile sunt diferiți; altfel nici nu se putea.

Văd înțeleptule cum deruleazi tu istoria! Văd că imaginea ta, Zosim, tremură; vreau să-mi detaliezi mai multe, am uriașe semne de întrebare pe care nu le pot desluși încă!

Stai! Mai dă-mi o ultimă lămurire. Cum e cu ființele oameni-șopârlă care vin adesea pe aici, cu omuleții verzi din Tibet care au ochii perfect rotunzi, cu oamenii cu pielea gri și multe alte arătări.

Pe scurt ei aparțin diverselor civilizații existente în Univers și, ca și mine, vin să „inspecteze” ce s-a ales cu o civilizație ori alta și dacă nu există o continuitate și dacă nu le este pe plac ce se întâmplă pe acolo, ocupă acea nișă.

Bine, dar de ce nu ocupă zona Marte? Nu prezintă interes. Dar dacă oamenii vor să-și facă o bază permanentă, acolo vor avea de întâmpinat rezistența „călătorilor” iar noi ne vom mai gândi dacă să intervenim sau nu, să ajungă tereștrii actuali sau să-i înlăturăm. De ce această îndârjire? Păi, pe Lună, astrul nopții, a supraviețuit cale de mulți ani, în condiții limită, o comunitate umană distrusă cu câțiva ani în urmă de o superbombă lansată din America. Dacă vouă nu vă convine ceva, de ce nouă să ne convină ce vreți voi?

Considerând că „audiența” a durat destul de mult îi spun un pe curând, cu siguranță ne vom revedea. Îmi aruncă din fugă, înainte să se „topească” în dogoarea unui molcom asfințit: Studiază, dacă poți, „Arhiva regilor” sau tezaurul de la Sinaia, e o infimă parte a istoriei acestui pământ... Iar omulețul meu s-a „topit” în razele de soare apune; destăinuindu-mi deja prea multe, iar identificarea locului și a semnificațiilor sale ancestrale evident că nu îi erau pe plac.

La revedere gnom dac carpatin, la revedere stătător și protegitor al acestor meleaguri.

FLORIAN LAURENȚIU STOICA

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*